

HAJÓS ESZTER

Jobb, ha csak mese

Lais: Leda En De Zwaan (Agamemnon)

*egy alagút sötétjéből ki * hogy eldöntöm, ki * hogy eldöntöm, bent vagyok *
hogy eldöntöm, sötét van * és akkor elindulok ki, mert eldöntöm * van kint *
mert eldöntöm, ki * és akkor * már megint * szaladni végig egy csomó semmin
és * egy csomó semmisen * mert mi van még itt * szaladni keresztül * nem sza-
ladni, mert nincs hely * annyi * csak annyi, hogy lehajtott fejjel * görnyedten *
térdre ereszkedve * arccal a földben * talán még átférni sincs hol * nálad is szű-
kebb * belülről szorít * de gondolod, hátha * hogy talán még sincs annyira
messze a kint * annyira nem is szoros * csak te vagy szoros belül * de neked is
van kívüled * magadon kívül szabad vagy * nem vagy szabad * futni keresztül
magadon * valahogy így * így, hogy futsz keresztül, amíg meg nem állsz * belül
* mert talán nem is döntötted el, hogy bent vagy * hogy van bent * de ha kint
vagy * ha van kint * akkor befelé kellene futni * befelé, mert kint végtelenség
van * hideg és fény * vakít * félsz * nem félsz * futsz * nem futsz * talán * az
alagút falába kapaszkodva állni és várni, hogy mi * hogy semmi * hogy igazá-
ból minden * aztán futva elindulni mégis * keresni egy hová * akár kint, akár
bent * mindig van itt és máshol * futsz, mert félsz a végtelenségtől * félsz, mert
nem vagy végtelen * gondolod * mert csak alagút vagy a sötétben * egyedül *
hagyva*

A férfi az étteremben vár. Órájára néz. Késik, megint késik. Igaz, ő szo-
kott. Hát most a nő. Talán tudja, ez most nem olyan lesz, hogy megiszunk
egy kávét és annyi. A két nem ivás közt száraz diskurzus a munkáról.
Lesütött szemmel bele a papírba. Hogy már megint mi jó vagy nem jó. Nem
jó. Számhatalmasságok előtt. Alatt. Mert ő mindig elrontja a nő szerint.
Nem jól számít. Felületes. Akkor tovább, hogy mi a következő ügy. És azt
hogy. S mint. Újabb számok. Utasítás, hogy csinálja. Figyelmeztetés, hogy
ne csinálja. Nehogy elhibázza. És akkor elfogy a kávé, biccentés, elhagyni a
menzát és mindenki vissza a munkaidőbe.

Már vége a munkaidőnek. Nem is a menzán vagyunk.

A nő az étterembe lép. Nem a nő, a kabátja. Feje nincs. Végigmegy az asz-
talok között. Leül vele szemben. A férfi kérdezi, mit kér. A kabát nem ad
választ. Jó, végül is úgysem ezért jöttünk. Kér valamit, mindegy, csak ne
legyen közte zöldség. Amíg várnak, nincs beszélgetés. Jobb így. Nincs is
miről. Megkapja, amit kért. A köretet félrekotorja, csak a lényegét, hát raga-
dozó. A vadállatok se körettel eszik meg a zsákmányt. A dögevők se.
Megeszi, a kabátot felviszi a lakására. Szája szélén marad egy cafat. Elhúzza

**HAJÓS ESZTER (1990, Buda-
pest) a Károli Gáspár Refor-
mátus Egyetem irodalom-
és kultúratudomány mes-
terszakán tanul. Írásai
egyebek mellett a *Látóban*,
a *Helikonban* és az *Irodalmi
Szemlében* jelentek meg.
Étrendjét tekintve vegán.**

a függönyt. Földre söpri az üvegeket. Magáévá teszi, amit a kabát alatt talál. Milyen szerencse, hogy azt nem hagyta otthon. Akkor holnap.

A fejet ne hozd.

Munkahelyén számolgat az ujján. Nem nagyon jön ki eredmény. Egy-kettő-három... Egy-kettő-három-négy... öt... hét... Valami kimaradt. Beüti a Google keresőablakába. Hat. Igen, ez maradt ki. Öt-hat-hét. Bejön egy nő a szobába. Mit akar. Feje nincs. Aza van. Minthogy jobb ötlet nincs, az lesz. Úgyis feszült. Ez segít. A pulóver kimegy. Jó. Számolgat tovább. Az ügy most különösen nehéz.

A kabát este megint az övé.

Reggel a munkahelyén a takarítónő. Hogy valamit arrébb tenne. De hát hogy, nincs feje. Nem lát. Se. Végül is úgysem ezért jött. Arra jó. Már megint elakadt a számolásban. Ez segít. A rongy kimegy. Jó. Csend. Nem számol tovább, elege van. A fennmaradó időt okostelefonjával tölti. Talált egy olyan applikációt, melyet még sohasem próbált ki. Nyomogat a képernyő repedéseiben.

Este a kabát.

Munkahelyére menet reggel kabátokat lát menni az utcán. Eddig észre sem vette, hogy nincsenek fejek. Férfifejek, azok vannak, persze. Egy szembejövő kabátot bevisz a bokorba és ott. Egy másikat hátulról kap el és egy félreeső utca kövén. Nagyon feszült, nem is akar bemenni. Be kell. Kék kabátos kislányt lát anyakabáttal sétálni. A kislány is látja őt. Anyjával beszélget. Anya, mit csinált az a bácsi. Hát én nem úgy látom, hogy dolgozni menne. Láttam bemenni egy bokorba egy nővel, aki nem akarta. De igenis láttam! Anya, mondj egy mesét róla lefekvés előtt! A gonosz bácsi, aki nőket visz a bokorba. Tegnap is szép mesét mondtál arról a kutyáról, akit meg-evett a gazdája.

A férfi számolgat, megy az idő, bejön egy garbó, magáévá teszi, jó, csend, számolgat tovább, az ujján, már egész jól megy, senki sem szól rá, a hatost sem felejt el, pedig hát alig tud figyelni, folyamatosan ugyanarra gondol. Este a kabátnak – maga sem érti, miért – elmondja, amin egész nap gondolkozott, hogy hát milyen jó ez így, hogy már semmi más nincs a nőkből, csak az. A nők úgysem jók semmi másra. Nem is érti, minek legyen fejük, minek viseljenek ruhát, minek járjanak dolgozni. Miért lehetnek főnökök. A férfi helyett! Minden nőnek házvezetőnőnek, takarítónőnek, szakácsnőnek, legfeljebb titkárnőnek kellene lenni, anyának se, minek a gyerek, az csak elrontja az egész szépségét. Sőt, minden nőnek csak testnek kellene lenni, ami azért van, hogy a férfi használhassa arra – amire ugye való –, hogy utána jobban menjen a munka. Lehetnének például ilyen pihenőszobák, ahol várnának a nők, szekrénybe zártan, mondjuk, és amikor a férfi már nem bírná tovább, bemenne a szobába és kieresztené a testet, csodálná – nem csodálná –, levenné a ruháját – nem venné le: eleve nem lesz ruhájuk,

meztelenül állnak a szekrényben a nők –, és akkor az ágyra, és az. Tudod. Ez így nagyon-nagyon jó lenne.

Munkahelyére menet kiskabátokat lát nagykabátokkal kézen fogva sétálni. A kék kiskabátot beviszi a bokorba. Anyád, remélem, mesélt a gonosz bácsiról. Továbbmegy. Iskolába tartó kiskabátokat dönt a kőre. Munkahelyén a számolgotás nem megy, csak azon tud gondolkozni és nem jön be senki. Kitalálja, dolgozni sem kellene, csak pihenőszobázni, vagy, sőt, inkább: a munka az lenne, amit a pihenőszobában. Mindenkinek lenne egy dolgozó – vagyis pihenő – szobája, ahol a fal mellett állnának sorban a szekrények, mindegyikben nők, és akkor lehetne válogatni, ezzel vagy azzal, esetleg kettővel, hárommal egyszerre, vagy ahogy épp, és akkor ez lenne a munka, munkaidő után pedig hazamenni és ugyanezt otthon, hiszen az ott-hon voltaképpen csak egy nagy pihenőszoba.

A kabát este jó, elmúlik a feszültség. Lefekszik aludni és hosszan alszik.

Hétvége. Anyjához megy ebédre, mint máskor. Utasítás szerint. Főzni úgysem szokott, nem bánja. Anyja még a konyhában. Leül az asztalhoz. A férfi az ebédlőben várja az anyját. Órájára néz. Késsett, megint késsett. Anyja biztos haragszik, kihűlt az étel, melegítheti újra. Ezért nem köszönti. Biztos. Zavart. Csörög az evőeszközökkel. Dobol a lábával. Igyekszik csendben maradni. Mást nagyon nem tehet. Kimegy szarni. Az anyja az ebédlőbe. Leteszi az asztalra a disznót. Vissza a konyhába, csörög. Mosogat tán. A férfi vissza az ebédlőbe. Leül vele szemben. Vár. Semmi. Nem kérdez inkább, eszi. Elégedett. Csak hús. Anyja tudja, nem kell köret. Ő se szokott. Jobb így. Megeszi. Szája szélén zsíros csöppök. Sört inna, de itt nem szabad. Anya, nem jössz enni, kérdezi végül. Az anyja az ebédlőbe lép.

Nem az anyja.